

Газета Західної конференції
Церкви Адвентистів сьомого дня

№180

Січень 2022

ГОЛОС НАДІЇ

Підсумки і побажання с.2

У Рівному відбулося хрещення с.3

Радіють і люди, і небо с.4

Арт-кафе «На паузі» с.5

Василь та Інесса Чопик

Підсумки і побажання

Прийшов до завершення 2021 рік. Оглядаючись назад, кожен може сказати: «До цього місця допоміг нам Господь». Ми щиро вдячні нашому Господу за Його милість, благословення і охорону, яка була над кожним із нас протягом цього року. Так, дехто із нас пережив випробовування. Можливо, ви втратили своїх рідних і близьких, ми щиро сумуємо разом з вами. Вірю, що у багатьох з вас були радісні та приємні моменти. Ми радіємо з вами і дякуємо за це Господу.

Сьогодні хочеться оглянутися назад і проаналізувати наше життя. Адже на початку року ми склали плани, ми думали, як проживемо цей рік, сьогодні залишається нам підвести підсумок.

Отже, протягом року ми, як Божя церква, мали велике благословення. В нашій країні була релігійна свобода. Ми мали можливість звіщати Боже Слово усякому люду, племені, коліну і народу. Завдяки євангельській діяльності цього року до Божої церкви приєдналося через хрещення 103 особи. Через повторне хрещення, визнання віри а також по перевідному листу до нашої церкви приєдналося ще 141 людина. І разом наша церква зростає на 244 особи.

Хочеться подякувати вам, дорогі брати та сестри, члени Божої церкви, вам, дорогі пастори, пресвітери, всі, хто долучився до великої справи – проповіді Євангелія. Нехай Господь рясно благословить вас за вашу працю.

Що ще робили цього року? За минулий рік ми провели 15 табірних зібрань, на яких побували біль-

ше 1000 молодих людей, наших дітей, підлітків. Ми дякуємо Богу, керівникам молодіжного, керівникам дитячого відділу за те, що вони зробили цю велику справу для нашої молоді.

Великим благословенням минулого року стала можливість проповідувати Слово Боже завдяки цифровим технологіям, через систему автоматичного робочого місця (APM).

Кожен з нас, а особливо пастори, мали можливість проповідувати Слово Боже всім бажаючим його послухати. Більше 2000 людей протягом року отримали від нас уроки «Так говорить Святе Письмо». Багато з них закінчили курс навчання і дізналися про істину та про живого Бога.

Хочеться подякувати нашим літературним євангелистам. В продовж минулого року вони зробили 12 місійних виїздів, було продано більше 2500 книг. Багато людей дізналися з цих книг про живого і святого Господа.

Шановні друзі! Можна говорити про багато інших справ, які були звершені протягом минулого року.

Не можу не згадати за навчальний процес, який відбувався також в минулому році. Коли ми мали можливість навчати наших підлітків, форвардів – це майбутні пастори, майбутні служителі у наших громадах. Ми мали можливість навчати наших сестер по програмі «Будь місіонеркою там, де ти є».

Я хочу щиро подякувати керівникам жіночого відділу, місійного відділу, сімейного відділу, а також

відділу освіти. Хай Господь рясно благословить вас за вашу працю.

Дорогі брати та сестри! Але у нас є ще один великий, потужний потенціал - це суботня школа. Ми намагалися цього року активізувати місійну роботу через суботню школу. Ви добре зробили, якщо долучилися до цієї справи. Тому що, коли кожної суботи ми вивчаємо Біблію, ми повинні також невід'ємну частину приділяти місійній роботі. Тому, якщо минулого року у нас не вийшло зробити це на 100%, я запрошую Вас в наступному році активізувати роботу суботньої школи у ваших громадах для того, щоб кожне служіння в суботній школі було місіонерським служінням.

Можна багато ще говорити про те, як ми жили, що робили продовж минулого року, але хочеться за все подякувати нашому Господу. Вже розпочався 2022 рік. Віримо, що Господь дає нам ще не одні можливості, коли можемо надолужити все, що не було зроблено в минулому році.

Мої шановні та любі брати та сестри! Новий рік, це ще одна можливість для кожного з нас задуматися над своїм життям і бути готовими для виконання місії. Давайте в цьому році кожний прийме рішення привести до Господа хоч би одну людину. Давайте про це молитися. Давайте про це думати. Постараємося, щоб кожен з нас в 2022 році став місіонером.

Хай буде мир у Ваших серцях. Хай сяє усмішка на Вашому обличчі, та теплі слова на Ваших устах, щоб ними зігрівати людей.

Виконуючи місію

Уляна Кулініч

У Рівному відбулося хрещення

13 листопада у Рівному відбулося урочисте служіння хрещення, на якому дві жінки, Ангеліна та Ірина, були охрещені через повне занурення в воду.

Зі словами надії та підбадьорення до присутніх звернувся пастор Михайло Матвійчук.

Музичні гімни та спів хору створювали урочистість події. Дуже

впливовим був загальний спів громади, коли в один голос прославляли Небесного Отця.

Новохрещених привітали квітами та біблійними обітницями.

Перша громада міста Рівного прийняла у свої члени Ангеліну, а друга громада – Ірину.

Людмила Гаспарова

«На початку було Слово...»

У Луцьку відбувся вечір духовної музики «На початку було Слово...».

У теплій урочистій атмосфері, наповненій радісним очікуванням подарункових сюрпризів 15 січня 2022 року відбувся вечір прославлення в Луцькому духовному центрі Церкви Адвентистів сьомого дня (АСД).

Під гаслом всесвітньої мережі Адвентистського агенства допомоги та розвитку (ADRA) «Діти-дітям» за ініціати третьої громади АСД м. Луцька та громадської організації

«Зірка надії» діти з малозабезпечених сімей отримали новорічні подарунки потрібних речей та солодощів.

До свята також долучились діти першої громади. Вони вручили подарунки діткам, сім'ї яких опинилися у складних життєвих обставинах, запрошеним міською соціальною службою управління сім'ї та молоді. Керівниця управління, Ліна Галан, теплими словами подяки привітала учасників свята у зворушливій промові до присутніх.

Вечір прославлення був переповнений не тільки приємними емоціями. Слава Господу лунала у піснях госпелхору «NotaHeaven», інструментальних творах та піснях у виконанні солістів. Дуже приємно було спостерігати за очима дітей, які через християнську музику сприймали світло Ісуса в свої серця. Сподіваємось, що зерно, посіяне того суботнього вечора, проросте в їхніх серцях любов'ю до Господа.

Андрій Стаднік

Радіють і люди, і небо

В прекрасний зимовий день 22 січня відбулася непомітна для світу, але визначна для Неба подія. П'ять відданих Богу людей з різних місць: Іршави, Берегово, Чорного Поточу, уклали завіт з Богом. Це чудове і натхненне служіння відбулося в громаді Ільниця, яка завжди тишить нас всіх своєю гостинністю.

Співи, декламація і гра духового оркестру втішала наші серця.

«Хрищення - особлива подія, яка говорить нам про боротьбу за життя кожної людини. Бог готовий підтримати кожного, але ми маємо віддати себе Йому. Врятуватися легше, ніж загинути, тому що той, уклав завіт з Господом, поєднує себе з безмежною силою». Саме про це говорив в проповіді Андрій Стаднік перед хрещенням.

Новохрещені отримали поздоровлення, побажання і біблійні обітниця від своїх пасторів: Олександра Мосійчука, Михайла Старости та Андрія Стадніка.

З радістю в серці всі присутні бажали лише, як говорить Свята Біблія «... коли тільки почате життя ми затримаємо певним аж до кінця» (Євр.3:14) для Сергія, Василя, Максима, Людмили та Івана, імена яких відмітило Небо.

Всім новохрещеним подарували квіти.

Роберт Біро

Літературне служіння угорському населенню

Наприкінці 2021 року продовжилось місійне та літературне служіння Іштвана Гоздо серед угорського населення Виноградівського району на Закарпатті.

Протягом декількох тижнів Іштван пройшов з книгами 5 прикордонних сіл (поблизу Румунії) з угорськомовним населенням – повторно село Неветленфолу (Дяково) а також села Клинове, Нове Клинове, Клиновецьку Гору та Дюла.

У кожному селі він ретельно записував імена та адреси тих людей, які купували у нього книгу «Велика боротьба» та були зацікавлені у подальшому зв'язку. У кожному будинку залишав подарункову літературу та буклети про святість суботнього дня. Таким чином він зміг реалізувати у цих селах декілька сотень угорських книг. Знову були

натхненні досвіди, приємні зустрічі, так само як і перешкоди від ворога. Два рази потяг Солотвино-Львів, яким Іштван доїжджав з Тячівського до Виноградівського району потрапляв на переїздах в аварію, але Господь оберігав Свого слугу.

Також Господь знову потурбувався про його проживання на цій території, де востаннє продаж літератури проводився аж у 2010-2011 роках і де ще немає громади Адвентистів сьомого дня. Як і біблійного Іллю, добровільного місіонера Іштвана прийняла одна гостинна сім'я, члени церкви реформаторів (кальвіністів) у селі Пийтерфолво (Петрово). З цього села Іштван на велосипеді доїжджав до інших населених пунктів.

Книги про вістку спасіння залишилися у жителів цих угорських сіл, а списки зацікавлених людей були передані пастору Роберту Біро, який забезпечував Іштвана Гоздо отриманою з Румунського Союзу угорською місійною літературою.

Господь потурбувався і про продовження поширення літератури та вістки про спасіння на угорськомовній території Закарпаття і на

2022 рік - на початку року відділ нацменшин отримав нові угорські книги, які за фінансової підтримки Західної конференції були замовлені з адвентистського румунського видавництва «Viata si Sanatate» (Життя та здоров'я). Ми знову отримали книги «Велика Боротьба», «Христос-надія світу» та нову місіонерську книгу 2022 року і на угорській мові «Надія для сучасного світу».

Література для місійної праці вже є, але бажання Гоздо Іштвана – не просто її поширення, але щоб хтось постійно і відвідував та вивчав Біблію з тими зацікавленими людьми, які вже знайдені завдяки літературного євангелізму на угорськомовній території.

Майбутнє церкви

Владислав Березкі

Арт-кафе «На паузі» у Мукачево

28 листопада на базі першої мукачівської громади відбулося відкриття арт-кафе «На паузі». Сама назва говорить за себе – нам необхідний час, щоб поставити швидкоплинність життя та роботу на паузу і відпочити в хорошій атмосфері і в колі цікавих, веселих, вірних Богу людей.

На зустріч прийшло близько 20 молодих людей. Були присутні хлопці та дівчата з Мукачева та сусіднього села Бобовища.

Перша зустріч була присвячена темі відпочинку: як його проводити, які види відпочинку молоді до вподоби, скільки його нам потрібно. Вищезгадані питання піднімалися у формі ігор і вікторин.

Завдяки харизмі ведучих, Грещука Данила та Єлизавети, ігри та дискусії проходили весело та активно.

Кожен із присутніх міг насолодитися смачною їжею яку приготували організатори арт-кафе: бутерброди, салати, панкейки та ін.

З духовними настановами звернувся до молоді пастор громади «Еммануїл» м. Мукачева Березкі Владислав. Він звернувся увагу на те, як Ісус ставиться до відпочинку та на практичні поради стосовно його проведення.

Першій зустрічі передували тижні підготовки, пошуки ідей та мозкового штурму. А декілька днів перед відкриттям були підготовлені декорації. Відвідувачі були

приємно вражені атмосферою та якістю підготовки до проведення арт-кафе. Зал у буквальному сенсі сяяв – особливу романтичну атмосферу створили завдяки численним гірляндам та свічкам. «Просто чудова атмосфера» - один із найпопулярніших відгуків.

У кінці зустрічі кожен охочий міг написати на стікерах свої враженнями та прикріпити до дошки відгуків, пофотографуватися у спеціально виділеній фотозоні.

На наступні зустрічі команда арт-кафе «На паузі» чекає ще більше гостей та друзів, які бажують розділити переваги молодіжного християнського відпочинку.

Юлія Григорович

«Пісочний» збирає друзів

У найкращих традиціях молодіжний табір «Пісочний», що проходив з 25 липня по 5 серпня у селі Згорани на Волині, зібрав своїх учасників на зимовому з'їзді в місті Ковелі. Близько 120 молодих людей присвятили час тому, щоб нагадати собі про чудові моменти літа, особливий зв'язок із Богом та спілкування в дружньому колі.

Вечірнє служіння було присвячене прославленню нашого Творця, і особливим його зробив гурт «SkyLaud», студенти з міста Бучі. Натхненний спів та інструментальна музика створили неймовірну атмосферу.

Не обійшлося без гостей: Василя Чопика, керівника Західної конференції, Олександра Коропця, очільника молодіжного відділу, Миколи Рябенка, секретаря Церкви в Західній Україні. Вони звернулися до табірчан зі словами підбадьорення, дали позитивні настанови. З чудовими ведучими, серед яких був і директор табору Сергій Шпак, ніхто не міг занудьгувати!

Після вечірнього служіння відбулася неофіційна частина з'їзду.

Ігри, конкурси, вікторини, відео з літніми спогадами, смачна вечеря – і це лише мала частина того, чим мала змогу насолодитися молодь.

Табір «Пісочний» – невід'ємна частина життя молоді. Дякуємо Богові за благословення та керівництво в нашому служінні, спілкуванні та відпочинку!

Алла Шумило

Стань активним учасником позитивних змін!

Яна Резнікова працює в приватному адвентистському лицейі «Живе Слово» в місті Львові, крім того очолює громадську організацію, що підтримує дітей з особливими освітніми потребами.

Ви керівник громадської організації «Потрійна нитка». Що було причиною її створення?

Громадська організація «Потрійна нитка» працює трішки більше року. Моя діяльність у школі, робота з інклюзією підштовхнули створити цю організацію. Три останні роки я присвячую розвитку інклюзивної освіти в нашій школі. Діти з особливими потребами завжди були в школі, від першого року її існування. Тоді ще ніхто в Україні так голосно не говорив про інклюзію, адже це було більше десяти років тому. Нами керувало зовсім не бажання «бути в тренді», а можливість підтримати силами нашої, тоді ще зовсім юної і невеликої школи, дітей, а також їхніх батьків, які зверталися до нас. Адже одна з наших місій – наслідувати Христа у тому, щоб підтримувати тих, хто опинився в складних обставинах, в тому числі і дітей з особливими потребами, дати їм освіту нарівні з іншими дітьми. Громадська організація «Потрійна нитка» покликана підтримувати такі сім'ї, захищати права дітей з особливими освітніми потребами, в тому числі і їхнє право на освіту, яку вони обирають.

Ви працюєте над проектом форум-театру. Що це таке?

Технологія форум-театру – це потужний інструмент для людей, які опиняються наодинці з гострими соціальними проблемами, мають

певні переживання, відчувають несправедливість, навіть пригноблення. Форум-театр, як одна з форм театру пригноблених, винайдений в середині минулого століття бразильським режисером і громадським діячем Августом Боалем. Він створив унікальний театр, в якому певною групою людей піднімалися гострі питання, які турбували їх. За допомогою спеціально розроблених вправ і ігор вони пропрацьовували цю проблему, самотужки створювали театральну постановку. Далі цю театральну постановку показували глядачам. Різниця між звичайною театральною постановкою і тим, що пропонував Августо Баль, була велика. Форум-театр завжди завершується кульмінацією. «Що ж буде далі?» - питання, з яким залишається глядач в кінці першої частини. Далі починається друга частина, власне, сам форум, тобто обговорення проблеми з глядачами, де розглядаються усі можливі причини і наслідки зображеної ситуації. В форум-театрі є джокер, який є модератором дискусії. Він пропонує глядачам обговорити, пошукати відповіді на питання: що могло б статися, до чого це призведе, як можна зробити так, щоб не дійти до цієї крайньої точки... Отже гостра проблема, яка хвилює конкретну групу людей, виноситься на дискусію завдяки створеній ними театральній постановці. Тоді починається третя частина цього дійства, коли люди, які були глядачами, мають можливість змінити хід події вистави. Вистава програється ще раз від початку, у будь-який момент хтось з глядачів може зупинити хід подій словом «стоп!», вийти і замінити когось з акторів. Це дає можливість випробувати різні рішення проблеми за допомогою змодельованої ситуації, відчути себе «в шкірі» персонажів, що переживають пригноблення, або є його свідками. Таким чином, завдяки досвіду кожної присутньої

людини ми можемо зібрати цілу палітру рішень певної проблеми.

Яку користь форум-театр принесе дітям з інвалідністю?

Сім'ї, де виховуються діти з особливими потребами, переживають різні труднощі: недостатня захищеність з боку влади, неприйняття суспільством, булінг по відношенню до таких дітей, до їх братів чи сестер. Моя мрія – побачити їх у своїй театральній майстерні, почути їх переживання, адже нерідко їх вчать терпіти і не нарікати. Але вони мають бути почутими, їх потреби задоволеними. І мені дуже важливо почути, які справжні потреби таких сімей і що можна зробити, щоби допомогти їм жити повноцінним життям, отримуючи розуміння і підтримку від суспільства. Планується, що акторами будуть батьки або дорослі брати-сестри дітей з особливими потребами. Вони працюватимуть в трьохденній майстерні, де за допомогою ігор і вправ будуть вирішувати, яку саме проблему вони хочуть підняти, дослідити, покласти в основу їхньої власної постановки і обговорити з глядачами. За три дні їм доведеться навчитися бути акторами, достатньо майстерними, щоб донести свою проблему до глядача. Але варто пам'ятати, що мета форум-театру - не показати естетичний витвір мистецтва, а торкнутися проблем, які нам близькі.

Громадська організація «Потрійна нитка» запрошує всіх небайдужих долучатися до практичного християнства за прикладом Господа Ісуса Христа!

Жукалюк Микола Арсентійович 1932-2021

Народився Микола Арсентійович Жукалюк 14 травня 1932 року у с. Великий Порськ, Ковельського району Волинської області в сім'ї православних християн. Його раннє дитинство було дуже складним і далеко не схожим на дитинство у теперішній час. У 1938 р. батьки, досліджуючи Біблію, приєдналася до Церкви Адвентистів сьомого дня с. Пожарки.

З раннього дитинства у Миколи виявився хист до навчання. У чотирирічному віці він уже навчився читати, і в сім років прочитав Біблію. У 1938 р. Микола пішов у перший клас польської школи. Як старший син у сім'ї, змалечку допомагав батькам та працював помічником бухгалтера у колгоспі.

У 16-річному віці Микола приймає водне хрещення і стає членом Церкви Адвентистів сьомого дня (АСД) у громаді с. Пожарки. З того часу і аж до смерті служіння і вірність Богу стає для нього кредом життя.

Після закінчення школи проходить курси прискореної підготовки сільських кореспондентів, після чого стає студентом заочного відділення журналістики при Луцькому педагогічному інституті з подальшим переводом у Ленінградський державний університет. Тоді ж дописує до газети «Радянська Волинь».

Роки військової служби в лавах Радянської армії (1950–1953 рр.) стали особливим випробуванням для юнака. Того часу він закінчує заочно відділення журналістики Ленінградського державного університету, поєднуючи службу в армії з працею військового журналіста в газеті «На страже Родины». Військове керівництво зауважило талант молодого людини і Миколі, старшому сержанту була запропонована перспективна кар'єра по службі у журналістській сфері. Нелегкий вибір був зроблений - служити Богу, а талант присвятити Його церкві.

Зразу ж після демобілізації в 1954р. церковне керівництво ВСАСД також запитало молодого духовну особу і запропонувало Миколі Арсентійовичу пасторське служіння в Церкві.

У березні 1954 року Микола одружився з Євгенією Йосипівною Воронюк. Дружина Євгенія завжди залишалася вірним партнером, подругою і помічником свого чоловіка. У подружжя Жукалюк народилися чотири доньки: Надія, Любов, Віра та Наталія. Окрім 4 дочок виховали ще 7 онуків та 7 правнуків.

Наступні роки пасторського життя Миколи Арсентійовича – це численні і безвідмовні переїзди на нові місця служіння, адміністративна відповідальність за різні ділянки церковного життя, активна місіонерська діяльність: 1954–1958 роки — служить біблійним працівником у Церкві АСД м. Вінниця, 1955 рік — стає помічником обласного пастора Віктора Комарова по Вінницькій області, восени 1958 року за рішенням керівництва Церкви в Україні переїздить до м. Тульчина, Вінницької області для пасторського служіння в с. Клебань і здійснює служіння в чотирьох громадах Черкаської області. Восени 1964 року направлений на служіння у м. Львів, в 1965 р. — посвячений на служіння проповідника за участі Павла Мацанова, Петра Сільмана, Дмитра Васюкова, Дмитра Колбача. В 1965 р. стає членом Всеукраїнської ради Церкви АСД.

В 1965–1973 роки — організовує і провадить у Львові підпільне видавництво, в якому в різний час були задіяні близько 40 друкарок. За активну місіонерську роботу серед молоді і дітей,

видавництва духовної літератури в 1973–1975 рр. був затриманий, ув'язнений та засуджений за двома статтями Кримінального Кодексу УРСР.

У роки дестабілізації церковної організації Микола Жукалюк і Михайло Кулаков у справі об'єднання Церкви АСД в єдину організацію відіграли у ті часи ведучу роль. Їхню діяльність визнала і Всесвітня Церква АСД, Генеральна Конференція, обравши в 1979р. членами виконавчого комітету Генеральної Конференції Церкви АСД.

У 1988 році у Києві відбувся офіційний IV з'їзд Церкви АСД, на якому Микола Жукалюк був обраний першим керівником Церкви Адвентистів в Україні. На цій посаді він перебував до 1993 року.

У 1994 році Микола Жукалюк очолює новостворене видавництво «Джерело життя».

Микола Арсентійович брав активну участь в процесі заснування та реєстрації Українського Біблійного Товариства (УБТ). Був почесним членом Центрального Правління УБТ. До 2002 року Микола Жукалюк очолював ревізійну комісію УБТ та допомагав у редагуванні перекладу Біблії українською мовою з давньогрецької мови о. Рафаїла Туркочаня. Повернувшись до Львова у 2002 році, працює головним редактором різних видань у Західному регіональному відділенні Біблійного Товариства. З лютого 2013 року працював і завершив редакцію четвертого новітнього перекладу Біблії українською мовою Рафаїла Туркочаня.

За активну духовну і громадську діяльність нагороджений різними державними відзнаками і нагородами. Остання із них, нагорода від Біблійного товариства під назвою «Людина, що змінила світ».

Літературна спадщина, як духовне надбання для Церкви і суспільства складає 12 авторських книг та 4 книги у співавторстві. 13 авторська книга під назвою «Любов - досконалість закону свободи» залишилась недописана.

15 грудня 2021 року Микола Арсентійович завершив свій земний шлях, спочивши у Господі.

ЮВІЛЕЙ

Сергій Литовченко

100-літній ювілей адвентистки з Мукачева

15 січня Філіп Розалія Германівна відзначила 100річний ювілей.

Привітати ювілярку приїхали в адвентистку громаду «Істина» м. Мукачево (№3) друзі, зібрались віряни громади Церкви Адвентистів сьомого дня, до яких належить і Розалія Германівна вже більше 70 років, також був керівник Західної Конференції Василь Чопик, приєднався до привітання і народний депутат України Василь Путьовка.

Лунали добрі слова побажання, подяки Богу за життєвий шлях, багато квітів і подарунків від друзів, Церкви та держави.

З нагоди святкування ювілею помічник нардепа Михайло

Штефко вручив цінний подарунок - холодильник.

За 100 років життя багато було пережито... Філіп Розалія пережила війну, була у концтаборі, серед засуджених до розстрілу, не одноразово на волосині від смерті... Бог зберіг її життя, протягом якого вона дуже багато проявляла милосердя, жертовності і любові до людей та Бога. Секретом свого довголіття друзі Розалії вважають вегетаріанство і оптимізм. Вже понад 70 років ювілярка не вживає їжу тваринного походження та живе служінням Богу.

По закінченню бажаної rado фотографувалися з Філіп Розалією з думкою прожити таке ж довге життя...

„Голос Надії“ - газета Західної конференції Церкви Адвентистів сьомого дня.

Засновник - Церква Адвентистів сьомого дня. Свідоцтво про реєстрацію - РВ №345 від 4.10.2002 р.

Відповідальний за випуск - директор Відділу інформації ЗК Сергій Литовченко s.lytovchenko@adventist.ua

Редакційна колегія: Василь Чопик, Віталій Шевчук, Микола Рябенко, Сергій Литовченко

Редактор, коректор, комп'ютерна верстка і дизайн - Марія Власюк

Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати надіслані матеріали

Газета є некомерційним неприбутковим виданням, що видається і розповсюджується за пожертви

Адреса редакції: м. Львів, вул. І. Багряного, 36а, тел. 237-12-13. Для листування: 79041 м. Львів, а/с 6241

Друк: ФОП Прокопчук С.А.

Наклад 500 примірників